

Arvefæster har ydet, saa vil Udsalget, idetmindste paa flere Steder, blive, at enkelte Arvefæstere slet ikke ville komme til at yde noget Bederlag, idetmindste ikke for visse Arter af Kjørsel, hvorimod andre ville komme til at yde et meget stort Bederlag for enkelte Arter. Grunden dertil er den, at der ikke er foreskrevet de paagældende Embedsmænd, at de skulle tilsige de Kjørselspligtige efter en vis Dmgang, saa at der, idetmindste efter hvad mig er forskrevet, f. Ex. i Kronborg District ikke iagttages nogen som helst bestemt Dmgang, men Amtsforvalteren har den Skik at tilsige dem, der boe ham nærmest, fordi han selv skal have den Meilighed at sende Bud efter Bedkommende, og derfor paastaas det — jeg veed det ikke af Erfaring og kan ikke sige andet derom, end at det paastaas af troværdige Folk —, at de længst borteboende Arvefæstere i Birkeligheden ere saagodt som fritagne, hvorimod det meest gaaer ud over dem, der boe Amtsforvalteren nærmest. Saaledes er det muligt ogsaa andre Steder, og hvad Kjøbenhavns Amt angaaer, tør jeg nok, efter de Kjørselslister, jeg har havt Leilighed at see, paastaae, at Dmgangen ingenlunde er holdt ligelig. — Vilde Afsløsnings-Commissionerne altsaa afløse efter hvad der er præsteret, og det kan maaskee være, at det er den Regel, de bør følge, naar de tage Hensyn til Loven af 4de Juli 1850, saa siger jeg, at det er umuligt at have nogen Mening om, hvilket Bederlag der vil blive paalagt den enkelte Arvefæster, og netop deri finder jeg en yderligere Bestyrkelse for, at denne Sag ingenlunde er aldeles ligegyldig for de paagældende Eiendomsbestodere.

Judenrigsministeren: Jeg er af en ganske anden Mening om, hvorledes der bør gaaes frem af Afsløsningscommissionerne, og det var i Henhold dertil, at jeg yttrede, at Bederlaget vilde blive temmelig ubetydeligt. Jeg troer, at hvis man saaledes har taget de Nærmestboende og fritaget de Andre, er det et saadant Misbrug, at det ikke kan komme i Betragtning, og jeg troer, at man i Overensstemmelse med Grundfættningerne i Afsløsningsanordningen maa spørge, hvormegen Værdi

har den Kjørsel, som tilkommer Amtsforvalteren, med hvilket Pengebeløb kan den ansees vederlagt? Det kan maaskee blive 3 à 400 Rd. eller noget derover, og dette Beløb maa da deles over hele Districtets Hartkorn. Naar man vil bære sig saaledes ad, faaer paa den ene Side de Bedkommende hverken Mere eller Mindre i Bederlag, end hvad Commissionen skønner at være passende, og paa den anden Side komme alle Arvefæsterner til i ligeligt Forhold at deeltage i denne Byrde efter deres Skjoder, der ere eens for dem alle. Denne Byrde bliver da, efter min Mening, mange Gange mindre, end den nu i Birkeligheden er, naar den Dmgang, som burde følges, blev iagttaget.

Tscherning: Jeg skal bemærke, at jeg ikke troer, Regjeringen kunde være berettiget til at opgive Kravet paa Bederlaget for disse Kjørseler, fordi Embedsmændene i Henhold til en Lov om Lønningen ikke mere skulde nyde godt af dem. Det har været et Betalingsmiddel, som Regjeringen har brugt til at betale de paagældende Embedsmænd med, og, fordi Staten har fundet det rigtigere, at betale dem paa en anden Maade, kan Regjeringen ikke være berettiget til at opgive de Hjælpekilder, hvorved den gennem Statskassen skal komme til at udrede disse Udgifter. Det er ikke Amtsforvalterne, der have havt Krav paa Kjørseler, de have kun havt Krav paa dem, fordi disse Kjørsler have været henviiste til deres Brug af Domainen og af Staten, som har Krav paa Kjørslerne, og jeg vilde ansee det aldeles uden for Regjeringens Competance at opgive dem.

Alberti: Den ærede Rigsdagsgmand for Holbeks Amts 2den Valgtreds (Tscherning), vil dog formodentlig give mig Ret i, at Spørgsmaalet om, hvem der har Ret til Kjørslerne, skal afgjøres efter Skjoderne. Naar f. Ex. de Forretninger, der nu fortæres under Regimentskriveren — med Amtsforvalteren have Arvefæsterner ikke noget at bestille, han omtales slet ikke i deres Skjoder; men de have kun at gøre med Regimentskriveren — henlægges til en anden Embedsmand, f. Ex. til